

KÉZFOGÁSOK

GUSTAV KRKLEC

ÁLOM A NYÍRFA ALATT

*Kizajlott, kósza felhők s e lenge nyírfa alján
eszmélés most a dolgod: illúziótlanul
vizsgáld: a múlt mi is volt ... sűrű leple hasadtán
kitetszik: ócska váz csak — inog, porába hull.*

*Füleld gyökerek harcát a buja föld ölével
s fehér fád lombezüstjén a fényt, a rezzenést ...
Sötét a harc! csalóka a csillogás — fölénye
bitor, a pompa önkény, s nyomort szül, ezrekét.*

*Morajlanak a mélyek, más-más a hang, ha érted,
a tömör geszt ujjong csak, a reves rost recseg.
Ha eszme kél, ha ábránd — add át a feledésnek,
te földnél súlyosabb és madárnál sebesebb ...*

*E nyír altatta bölcsőd, e nyír alól eredtél
világgá, hódító hit, s mily útvesztők során
szeles tetőkön átal ringó vizekre keltél —
ocsúdj, csak délibáb volt, el is tűnt mostohán.*

*De eljön, tudd, a rügyből lombot nyitó sugár is.
Megtöri majd e csendet más énekű madár
s felcsap a szárnyasult szív s dalától felsugárzik
e táj, a szőlős tanka, erdő, sédes lapály.*

*Már pirkad is, ahol rég nem járt hajnal a nyájr
vigyázó kisleány volt szíven — ó, balga hit,
hogy nyáját odahagyva, ígéret földje várja,
hol aranyág gyümölcse vágyszomjat csillapít.*

*Be más is az a zsongás, ha tárulnak a mélyek —
derül a szív, bizalma éltető buzgalom,
gyógyul a bolyongások betege is, a lélek —
kakasszó, nyáj, kolompdal marasztal nyugtatón.*

*Kakas szól vén palánkon, szerűjén járva-keelve
a hajnallal beszélget a legdrágább anya —
ez menedék a végső. Hú küszöb ihletettje,
zengj — pirkadna dalodra szabadság hajnala!*

ÚT

*Éjjel a városodon utaztam át —
tündököl, virágos ágnál fényesebb.
A tornyokon éjfél.
Sarlós holdra lát.
S szívem mélyén a régi seb.*

*Világot, éjfél, utat — feledtem...
S egy röpke pillanatra: huzalok zsongása
s tengersíkon sárga felhő lebben.
Egy röpke pillanatra: éji madár czippanása —
és újra az út,
az éj,
a messze út.*

*Feledtem a világot s a bóbiskoló képzelet
varázsol tengert, cipruserdőt
meg a te két kezéd — álomban mesebeli
lángokkal fénylenek.*

*S te hol vagy?
Csupa éj minden, csupa árnyék.
Bolyongva emlékvilágba mintha járnék.*

*S te hol vagy?
Csak fájdalom, csak seb hovatovább
s tündököl városod a messzeségből, mint gyönyörű
virágos tavaszi ág.*

*S míg zúg a vonat a hajnalodásba
mezőkön, réteken, erdőkön át,
egy régi arc lelkesen felsziporkáz.*

*Ó, hol vagy, te drága?
Éj omlott belém.
Végtelen éj.
Es sötétség.
Es fájó kétség.
Es sikoltás!*

ÉJFÉL AZ ABLAKOM ALATT

*Magános éj.
Szálegyedül.
Nincs asszony
aki forró testtel, lázas ajakkal
csillaghajjal velem virrasszon.*

*Asztalomon a gyertya csonkig ég,
nyugtalan fénye lengi be a tárgyakat,
a lelkek szintelen álomba merülnek.*

*Sötétség...
Csend...
Mint nagy, fekete esőcseppek verdesik
a hideg testet a percek.*

Csitt!

All ablakom alatt az éjfél, mint a Halál.

DUDAS KALMAN fordításai